

Торочна ОМІРАЗА

Превод от английски език
Александра Банкова

У
ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Twisted Hate*

Copyright © 2022. TWISTED HATE by Ana Huang

All rights reserved.

Превод Александра Банкова

© Егмонт България, 2022

Редактор Десислава Иванова

Коректор Милена Александрова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2023

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2945-7

*На всички, които смятат,
че не са достатъчно добри.*

ДЖУЛС

НИКОГА НИЩО ДОБРО НЕ Е ИЗЛИЗАЛО, КОГАТО ПЛЪЗНЕШ НАДЯСНО на профила на тип, който си е сложил снимка с риба в приложението за запознанства. Лампичката трябва да ти светне двойно по-силно, ако въпросният тип се казва *Тод*.

Трябваше да се досетя, но ей ме нà, пиех си неприлично скъпата водка с безалкохолно сама, зарязана в „Бронзовото колело“, най-горещия бар в цял Вашингтон.

Точно така.

За първи път ми връзваха тенекия, и то тъкмо рибарят Тод. Достатъчно сериозна причина едно момиче да каже: *Майната му* и да хвърли шестнадесет долара за едно питие, макар още да работеше на половин работен ден.

Какъв изобщо им беше случаят на мъжете и снимките с риби? Не можеха ли да проявят малко креативност и да си сложат снимка как са в клетка, а около тях плуват акули? Пак щяха да акцентират върху морските обитатели, но снимката щеше да е по-раздвижена.

Може би беше странно да задълбавам върху въпроса с рибите, но поне не мислех за ужасния си ден и парещия, лепкав срам, покриващ кожата ми.

Хвана ли ме порой насред пътя от кампуса без къорав ча-

дър наоколо? Хвана ме. (Пет процента шанс за дъжд, ама друг път. Трябва да съдя създателите на приложението с прогнозата за времето.)

Бях ли принудена да прекарам четиридесет минути в претъпканото метро, вонящо на телесни сокове, заради някакъв технически проблем? Бях.

Обикалях ли три часа в търсене на апартамент, което ми докара единствено мазоли на краката? Да.

След този ужасен ден исках да отменя срещата си с Тод, но вече го бях направила два пъти – веднъж, когато стана промяна в уговорката с групата за учене, и веднъж, когато не ми беше добре – и не исках отново да го отсвирвам. Ето защо стиснах зъби и дойдох само за да ми върже тенекия.

Е, изглежда, вселената има чувство за хумор и то не струва. Допих питието си и повиках барманката.

– Може ли сметката, моля? – Тъкмо започваше промоцията на деня, но нямах търпение да се прибера у дома и да се отдам на двете любви в живота ми. „Нетфликс“ и сладоледът „Бен енд Джерис“ никога не ме разочароваха.

– Вече е платена.

Веждите ми се стрелнаха нагоре и барманката кимна към една маса в ъгъла, където седяха група издокарани двадесет и няколко годишни мъже. Съдейки по облеклото им, навярно бяха консултанти. Един от тях, който приличаше на Кларк Кент и беше облечен в раирана риза, вдигна чашата си и ми се усмихна.

– Консултантът Кларк черпи.

Въздържах се да не се засмея, на свой ред вдигнах чаша и му се усмихнах. Значи не само аз намирах прилика между него и другата самоличност на Супермен.

– Консултантът Кларк ме спаси от полуготовите спагети за вечеря, така че наздраве за него – отвърнах аз.

Можех да спася шестнадесетте долара в банковата си сметка, макар че оставих бакшиш. Някога работех като сервитьор-

ка и оттогава много държах да давам солиден бакшиш. На никого друго не се налага ежедневно да се занимава с толкова много задници, колкото на хората в сферата на услугите.

Допих си безплатното питие, без да откъсвам поглед от Консултанта Кларк, който огледа преценяващо лицето, косата и тялото ми.

Не вярвах в лицемерната скромност – знаех, че изглеждам добре. И знаех, че идех ли на онази маса, можех да успокоя нараненото си его с още питиета, комплименти и може би един-два оргазма, ако онзи тип си знаеше работата.

Примамливо... но не. Бях твърде изтощена за изтърканата плоча със свалките. Извърнах се, но забелязах разочарованието му. Трябва да му се признае на Консултанта Кларк, схвана намека – *Благодаря за питието, но нямам интерес за нещо повече* – и не дойде да ме заговори, което не можеше да се каже за повечето мъже.

Метнах дамската си чанта на рамото и понечих да си взема палтото от закачалката под бара, когато чух един плътен, нахакан глас, който ме накара да настръхна.

– Здравсти, Джей Ар.

Три думи. Толкова ми трябваше да се наежа. Беше си реакция по Павлов. Щом чуех гласа му, кръвното ми скачаше до тавана.

Всеки. Път.

Този ден става все по-хубав.

Пръстите ми се затегнаха около дръжката на чантата, преди да се принудя да ги отпусна. Нямахше да му доставя удоволствието да види, че бе провокирал реакция.

Поех дълбоко дъх с тази мисъл, придадох си безразличен вид и се обърнах бавно към най-неприятната гледка, която вървеше в комплект с най-неприятния звук.

Проклетия Джош Чен.

Стоеше пред мен в цялата си прелест – малко над метър и осемдесет на ръст, облечен в тъмни дънки и бяла риза, очер-

тала мускулите му. Без съмнение, бе планирал точно какво да облече. Вероятно инвестираше повече време във външния си вид и от мен, а аз не бих се нарекла неподдържана. Трябваше да онагледят думата „суета“ в речника с негова снимка.

Най-лошото беше, че Джош всъщност не изглеждаше никак зле. Гъста тъмна коса, високи скули, изваяно тяло. Все неща, на които не можех да устоя... ако не бяха прикачени към него с размерите на цяла държава.

– Здравсти, Джоши – изчуруликах аз с ясното съзнание колко мрази това обръщение. Можех да благодаря на Ейва, най-добрата ми приятелка и сестра на Джош, за тази безценна информация.

В очите му блесна раздражение и аз се усмихнах. Денят ми се пооправи.

Ако трябва да съм честна, Джош пръв започна да ме нарича Джей Ар. Съкратено от Джесика Рабит, героинята от анимационните филмчета. Някои хора биха го приели за комплимент, но когато си червенокоса и с гърди чашка DD, сравнението бързо дотяга и той го знаеше отлично.

– Сама ли пиеш? – Джош погледна към празните бар столове от двете ми страни. Промоционалният час още не беше в пика си и бяха заети предимно сепаретата покрай обшитите с дъб стени, а не тези по бара. – Или вече си подплашила всички в радиус от пет метра?

– Интересно, че точно ти ми говориш за подплашване на хора. – Хвърлих поглед към жената до Джош. Беше красива, с кестенява коса, кафяви очи и елегантна фигура, облечена с невероятна рокля с шарен мотив и коланче на кръста. Жалко, че добрият ѝ вкус не засягаше и мъжете, щом беше излязла на среща с *него*. – Виждам, че си се съвзел от последния пристъп на сифилис, щом примамваш поредната нищо неподзираща жена на среща. – Следващите ми думи бяха насочени към брюнетката. – Не те познавам, но знам, че заслужаваш нещо по-добро. Повярвай ми.

Имаше ли Джош наистина сифилис? Може би да. Може би не. Джош спеше с много жени и нямаше да се учудя, ако го беше пипнал, но щях да наруша женския кодекс, ако не бях предупредила Рокличката за *опасността* да хване венерическа болест.

Вместо да си плюе на петите, тя се засмя.

– Благодаря за предупреждението, но мисля, че няма проблем.

– Шегички за венерически болести. Колко оригинално. – Ако Джош се впечатли, че го бях обидила пред жената, не го показва. – Надявам се да проявяваш повече въображение в оралната аргументация, в противен случай ще ти е много трудно в света на юристите. Стига първо да си вземеш изпита, разбира се.

Устните му се извиха в самодоволна усмивка, която очерта трапчинката на лявата му буза.

Сдържах се да не му се озъбя. *Мразех* тази трапчинка. Всеки път, когато се покажеше, беше, за да ми се подиграе, ето защо исках единствено да я набуча с нож.

– Ще го взема – озаптих агресивните си мисли и отвърнах спокойно. Джош винаги изкарваше най-лошото у мен. – Надявай се да не те съдят за лекарска небрежност, Джоши, в противен случай веднага ще предложи услугите си на ищеца.

Скъсах си задника, за да вляза в специалност „Право“ в „Тайер“ и да си осигуря предложение за работа в „Силвър и Клайн“, престижната кантора, където стажувах миналото лято. Нямаше да оставя мечтата ми да стана адвокат да ми се изплъзне, когато бях така близо да я реализирам.

Никакъв шанс.

Щях да си взема изпита, а Джош Чен щеше да си върне думите назад. А ако имах късмет, щяха да му приседнат.

– Много дръзко за човек, който още не е завършил. – Джош се облегна на бара и се подпря с една ръка, приличаше на проклет модел, позиращ за плакат на списание „Джи Кю“. Пре-

ди да измисля подobaващ хаплив отговор, той смени темата. – Доста си се издокарала, за да седиш сама на бара.

Погледът му пропъзля по навитата ми коса и гримираното ми лице и се задържа върху златната висулка в деколтето ми.

Гръбнакът ми се скова като желязо. За разлика от погледа на Консултанта Кларк, преценяващият поглед на Джош прогряше кожата ми, горещ и подигравателен. Металът на колието пламна върху кожата ми и едва не го отскубнах, за да го запратя в самодоволната му физиономия.

Но поради някаква причина останах неподвижна, прикована под изучаващия му поглед. Не ме оглеждаше похотливо, а по-скоро преценяващо, сякаш събираше парчетата на пъзел и подреждаше картината в ума си.

Очите на Джош се спуснаха надолу по зелената кашмирена рокля, обгръщаща тялото ми, огледаха дългите ми крака, покрити с високи черни чорапи, и накрая се спряха на черните ми ботуши с токчета, преди да провлачат поглед обратно нагоре, докато не срещнаха лешниковите ми очи. Самодоволната му усмивка изчезна, а изражението му стана неразгадаемо.

Помежду ни настана наелектризирано мълчание, докато накрая не проговори.

– Облечена си като за среща. – Остана си все така небрежно подпряна на бара, но очите му станаха остри като черни кинжали, изчакващи своя момент да изстържат срама ми. – Обаче си тръгнала да си ходиш, а е едва пет и тридесет.

Вдигнах брадичка, макар срамът да избиваше на горещи петна по кожата ми. Джош беше много неща – влудяващ, нахакан, изчадие адово – но не беше глупав, освен това беше *последният* човек, който исках да разбере, че ми бяха вързали тенекия.

Никога нямаше да ми позволи да забравя.

– Не ми казвай, че не се е появил. – В гласа му се долавяше особена нотка.

Горещината се засили. Господи, не трябваше да обличам

кашмир. Завирах в глупавата си рокля.

– Не се тревожи толкова за моя любовен живот, а за срещата си.

Джош не беше погледнал Рокличката, откакто дойде, но тя, изглежда, нямаше против. Беше твърде заета да си бърби и да се кикоти с барманката.

– Уверявам те, твоят любовен живот не влиза дори в първите пет хиляди точки от списъка ми със задачи. – Въпреки хапливите думи Джош продължаваше да ме гледа с неразгадаемо изражение.

Стомахът ми се преобърна без видима причина.

– Чудесно. – Беше смотан отговор, но мозъкът ми не функционираше правилно. Отдадох го на изтощението. Или на алкохола. Или на милион други причини, но не и на мъжа срещу мен.

Грабнах палтото си и се плъзнах от стола с намерението да мина покрай него, без да кажа и дума.

За нещастие, не бях преценила добре разстоянието между стойката за крака и пода. Кракът ми се подхлъзна и от гърлото ми се изтръгна малък стон, когато тялото ми по своя воля се изви назад. Две секунди деляха задника ми от сблъсък с пода, когато една ръка се стрелна, сграбчи китката ми и ме издърпа обратно в изправено положение.

И двамата с Джош замръзнахме и вперихме очи в мястото, където пръстите му се бяха заключили около китката ми. Не си спомнях кога за последно се бяхме докосвали доброволно. Дали не беше на едно парти преди три лета, когато той ме бутна с все дрехите в басейна, а аз му отмъстих, като „неволно“ забих лакът в слабините му?

Споменът за превитото му надве от болка тяло още ми носеше утеха в тежки моменти, но сега не мислех за него.

Вместо това се концентрирах върху близостта му – усещах приятния цитрусов аромат на одеколона му, не беше според очакванията ми за мирис на огън и опушено.

Адреналинът от опасността да падна се плъзна по тялото ми и вкара пулса ми в нездравословен ритъм.

– Вече можеш да ме пуснеш. – Овладях дъха си въпреки задушаващата горещина. – Преди да се обрина от допира ти.

Джош затегна захвата си за части от секундата, преди да пусне ръката ми, сякаш е връл картоф. Неразгадаемото му изражение бе заменено от раздражение.

– Няма защо да ми благодариш, че ти помогнах да не си счупиш опашката, Джей Ар.

– Не преигравай, Джоши. Щях да се хвана.

– Разбира се. Да не дава господ да кажеш едно „благодаря“. – Стана още по-саркастичен. – Страшен трън в задника си, знаеш ли го?

– По-добре, отколкото да съм просто задник.

Всички виждаха Джош като красив, чаровен лекар. Аз виждах укорителен, самодоволен кретен.

Можеш да си намериш друга приятелка, Ейва. Тя е беля. Нямаш нужда от такъв човек в живота си.

Страните ми пламнаха. Бяха минали седем години, откакто дочух какво каза Джош на Ейва за мен, тъкмо когато двете бяхме започнали да ставаме приятелки, и до ден днешен ме болеше от спомена. Така и не им казах, че ги бях чула. Ейва щеше да се почувства зле, а Джош не заслужаваше да знае колко ме бяха наранили думите му.

Не беше първият човек, който смята, че не съм достатъчно добра, но беше първият, който се опита да съсипе зараждащото ни се приятелство заради това.

Усмихнах се язвително.

– Извини ме, надвиших дневната си доза търпимост към присъствието ти. – Облякох палтото си, нахлузих ръкавиците и сложих чантата на рамото си. – Предай съболезнованията ми на приятелката ти.

Преди да успее да отговори, минах покрай него и забързах крачка, докато не излязох на хладния мартенски въздух. Ед-

ва тогава се отпуснах, макар че пулсът ми продължаваше да препуска.

От всички хора, на които можех да се натъкна в бара, *трябваше* да е точно Джош Чен. Можеше ли този ден да стане по-скапан?

Само си представях подигравките, с които щеше да ме посипе при следващата ни среща.

Помниш ли как ти вързаха тенекия, Джей Ар?

Помниш ли, когато цял час вися сама в бара като пълна загубенячка?

Помниш ли, когато се нагласи и похаби любимите си сенки за някакъв тип на име Тод?

Е, последните две неща не ги знаеше, но нямаше да се учудя, ако някак научеше за тях.

Напъхах ръце по-дълбоко в джобовете и свих зад ъгъла, нетърпелива да се отдалеча колкото може по-далеч от изчадие-то адово.

„Бронзовото колело“ се намираше на оживена улица с ресторанти, във въздуха се носеше музика, а хората се разхождаха дори през зимата. Уличката, по която вървах, беше успоредна на нея и зловецъ тихо. Затворени магазини със спуснати щори я опасваха от двете страни, а от пукнатините между настилката тук-там бяха избуяли треви. Слънцето още не беше залязло напълно, но дългите сенки придаваха зловец вид на околността.

Инстинктът ме подтикна да забързам крачка, макар че се бях разсеяла от ненадейната среща с Джош и от мисълта за десетките задачи, които ме очакваха. Останех ли сама, тревогите и задълженията превземаха ума ми, подобно на деца, надигащи вой за вниманието на родителите си.

Завършването, подготовка за адвокатския изпит, евентуално да насоля здравата Тод в съобщение (не, не си струва), отново да разгледам за апартамент в интернет, партията изненада за рождения ден на Ейва този уикенд...

Момент.

Рожден ден. Март.

Заковах се на място.

О, господи.

Освен Ейва познавах още един човек, роден в началото на март..

Извадих телефона от джоба си с трепереща ръка и стомахът ми потъна, щом видях датата. *Втори март.*

Днес беше рожденият ѝ ден. Съвсем бях забравила.

Пипалата на вината стиснаха вътрешностите ми и както всяка година се запитах дали да не ѝ се обадя. Никога не го правех, но... *тази година можеше да е различно.*

Всяка година си го казвах.

Не бива да се чувствам виновна. И тя никога не ми се обаждаше за рождения ми ден. Или за Коледа. Или за друг празник. От седем години не бях виждала и не бях говорила с Аделайн.

Обади се. Не се обаждай. Обади се. Не се обаждай.

Прехапах долната си устна.

Беше четиридесет и петият ѝ рожден ден. Важно събитие, нали? Достатъчно важно, за да заслужи едно „Честит рожден ден“ от дъщеря си... ако изобщо ѝ пукаше дали ще получи нещо от мен.

Така се бях улисала във вътрешния си дебат, че не усетих как някой се беше приближил до мен, докато не почувствах твърдото дуло на пистолет, притиснат в гърба ми, а един дрезгав глас изляя:

– Дай си телефона и портфейла. Веднага.

Сърцето ми подскочи и едва не изпуснах телефона си. Шокият скова крайниците ми.

Не може да бъде.

Никога не задавай на вселената въпроси, чиито отговори не искаш, защото се оказва, че денят ми всъщност можа да стане доста по-скапан, мамка му.

ЗА АВТОРА

Ана Хуанг е автор на еротични ню адълт и съвременни любовни романи. Героите в книгите ѝ са разнообразни и вървят по емоционални, понякога каменисти пътища (поръсени с много закачки и интриги), водещи до щастлив край. Освен да чете и да пише, Ана обича да пътува и е луда по горещия шоколад и многобройните си връзки с измислени гаджета.

ДРУГИ КНИГИ В ПОРЕДИЦАТА

ПОРОЧНА ЛЮБОВ
ПОРОЧНИ ИГРИ
ПОРОЧНА ОМРАЗА